

Det var en fejlbedømmelse at flytte arrangementet. Det arrangement, der i sin tid blev holdt, var uannonceret; denne gang har der været 7 ugers varsel, og det er en helt anden situation. I 1992 var det uannonceret, at Rushdie kom til Danmark.

Den danske regering har nu to gange, nemlig i 1995 og her i 1996, mødt Rushdie her i København på allerhøjeste niveau. Jeg spørger bare: Hvor skamløse taler kan man holde her fra Folketingets talerstol?

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Kritikken af regeringens håndtering kommer senere, og den bliver skarp, som den skal være.

Når jeg tager ordet, er det, fordi jeg har siddet i Europaudvalget i for mange år til at kunne blive siddende stille, når jeg hører Venstres ordførers tale. Jeg har siddet i så mange år og hørt, at når vi andre kritiserede regeringens håndtering af forholdet til Iran, fik vi af udenrigsministeren i den daværende regering et svar, som i en folkelig forkortelse kan staves med fire bogstaver: feta. Det var realiteten i alt for mange år, og det skal siges under denne debat, at menneskerettigheder kereder man sig ikke om, for fetaen skulle frem. Det er dansk landbrugs eksportinteresser, der har styret dansk Iranpolitik.

Jeg synes ikke, vi i dag går langt nok, men vi tager et skridt i en helt anden retning, end dengang Venstre stod i spidsen for dansk udenrigspolitik.

(Kort bemærkning).

Gert Petersen (SF):

Jeg vil gerne i al ydmyghed have lov til at minde nogle af ordførerne og ikke mindst hr. Anders Fogh Rasmussen om, at denne forespørgsel hedder: »Hvad kan regeringen oplyse om Danmarks politik over for det reaktionære iranske præstestyre?«

Rushdie-sagen er en del af præstestyrets politik. Enhedslisten og SF har bidraget til at få denne debat i gang, fordi vi også gerne vil drøfte andre sider af præstestyrets optræden både hjemme og især over for udlandet. Jeg mindede om, at der 1979-89 er myrdet 34 mennesker som følge af præstestyrets terror i udlandet. Fra juni 1989 til august 1993 43 mennesker. Fra august 1993 til juni 1996 54 mennesker.

Vi kan naturligvis tage Rushdie med ind i debatten, men jeg beder om, at man forholder sig til den terror, der virkelig har kostet liv og blod.

(Kort bemærkning).

Anders Fogh Rasmussen (V):

Det sidste er jeg faktisk fuldstændig enig med hr. Gert Petersen i, og hr. Gert Petersen har formodentlig også bemærket, at størsteparten af mit indlæg gik på det iranske præstestyres krænkelser af menneskerettigheder i al almindelighed. Jeg var bare nødt til i mit indlæg at svare på statsministerens ynkkelige forsøg på at afspore denne debat, så den kom til at dreje sig om noget andet end den danske Iranpolitik.

Til hr. Torben Lund behøver jeg vist kun to bemærkninger. Den første er: Den tidligere regering tøvede ikke med at bringe sikkerheden i orden, så Salman Rushdie kunne komme hertil. Den nuværende regering tøvede, og derfor gik det galt.

Den anden bemærkning er: Jeg tror nok, at den eneste virkning, den danske regerings handling i denne sag har haft i forhold til præstestyret i Iran, kom til udtryk, da de iranske aviser vistnok den 1. november i år hyldede den danske regering for at have bremset Salman Rushdies besøg i København. Det var den danske regerings bidrag til udviklingen i Iran.

(Kort bemærkning).

Ove Fich (S):

Jeg mærkede mig, at hr. Anders Fogh Rasmussen fremhævede, at diktatorer skal mødes med stålfasthed. Jeg vil så godt spørge, om det var udtryk for dette, da den daværende fiskeriminister Kent Kirk i spidsen for en erhvervsdelegation under et besøg i Iran i september 1992 ikke med ét ord nævnte hr. Salman Rushdie.

Var det stålfasthed, vi da så et eksempel på?

(Kort bemærkning).

Jørgen Estrup (RV):

Hr. Gert Petersen har ret i at påpege, at Rushdies sag og Rushdies kamp kun er en del af det billede, der tegnes af et terroristisk regime i Teheran; men det er en vigtig del.

Derfor er det væsentligt at tage det op, derfor har Folketinget været engageret i den sag i mange år, og derfor er det også vigtigt at se den udvikling, der har været, i politikken på området.

Hr. Anders Fogh Rasmussen har ret i at påpege, at regeringen i 1992 gjorde det muligt for Rushdie at komme til København. Det var en fornuftig og en god handling. Rushdie har også sagt tak for det. Men dermed skal man ikke påstå, at man dengang førte en politik, der var